Zabluda

Ustrajna podjela hrvatske političke scene na one lijevo i naÂ one desno dio je povijesnog pamćenja koje se potencira kada je to političkim interesima potrebno. Ta podjela već desetljećima nema svog realnog utemeljenja. Što znači biti ljevičar ili desničar? Baš ništa. Moguće je zaključiti kako se više radi o etiketiranju političkih neistomišljenika nego o nekom smislenom i sadržajnom izražaju. Podjela na lijeve i desne u Lijepoj našoj sugerira, pogled desnice, kako su lijevi baštinici tzv. samoupravnog socijalizma, neki čak taj izraz koriste kako bi kazali da su ni lijevi i jugo nostalgičari, dok su desni domoljubi koji su svojim radom i aktivnošću ustrajno radili na uspostavi neovisne Lijepe naše. Ništa od navedenog nije točno.

Počnimo s ljevicom. Kada se je pokazalo i dokazalo kako tzv. socijalizam nema budućnosti krenulo se je s novom retorikom koja se je svela na sintagmu „socijalizam s ljudskim likom“. Time se je priznalo da nije bilo socijalizma jer kako je moguće zamisliti socijalizam bez ljudskog lika. Osim priznanja, reklo se je kako boljševički socijalizam odlazi u ropotarnicu povijesti kao propali projekt. Valja reći kako je tzv. samoupravni socijalizam bi tek odgovor Staljinu kako je mogući drugačiji put u socijalizam od onog kakav se je provodio u SSSR-u. Tito je promjenu dobrano naplatio od kapitalističkih država. Kraj socijalističke ideje poklapa se s prvim naftnim šokom kada je Ču En-laj rekao kako nije bitno koje je mačka boje, već je važno da miševe lovi. Od tada su u Kini komunisti na vlasti a tržišni način privređivanja sve više osvaja gospodarstvo. Upravo proveden referendum u Kubi navještava restauraciju kapitalizma. Pad Berlinskog zida, po mome mišljenju, predstavlja kraj komunističke ideje. Valja reći da revolucionarni boljševizam, pojavni oblik pravog komunista, nije zamijenjen novom ideologijom. Ni danas nije uspostavljena lijevo orijentirana misao, već je prihvaćen kapital odnos kao prirodno stanje. Čeka se, na globalnom planu, novi Mesija. Ne treba zaboraviti da je Koalicija iz 2000. godine, na čelu s premijerom Račanom i predsjednikom Mesićem, poduzela prvi korak u punopravno članstvo u EU. Priča je završena u vrijeme premijera Milanovića i predsjednika Josipovića. Tako na početku i kraju priče imamo tzv. ljevicu, dok je tijekom tog razdoblja dominirala tzv. desnica u javnosti poznata kao HDZ koja je provela institucionalne prilagodbe koje je od nas tražila EU. I konačno, stanje u gospodarstvu i standard građana ne pokazuje nikakve tragove ljevice. Što više razina standarda najvećeg broja građana u Lijepoj našoj je na zabrinjavajuće niskoj razini.

Na tzv. desnici stanje nije ništa bolje. Desnica bi trebala naglašavati nacionalno u odnosu na globalno. To se ne događa u Lijepoj našoj. Od prvih sto političara u HDZ-u većina svoje je svoje političke korake započela u SKH. Tako je naša desnica rezultat ideologije prethodnog sustava. Stanje u Lijepoj našoj pokazuje kako ideologija prethodnog sustava nije mrtva. Ona još uvijek predstavlja okvir cjelokupnog društvenog sustava. Pogledajte sudstvo ili stanje u pravosuđu. Činjenica je kako svi žele vlast, šute o tome da je to dio prtljage tzv. samoupravnog socijalizma.

Tijekom obrazovne reforme nije se vodila rasprava koji je obrazovni sustav potreban hrvatskim građanima, ali se je vodila žučna rasprava glede ideologije. Nabrajanju nema kraja. Desnica u Lijepoj našoj je zdušno prigrlila kapital odnos i u tome se ne razlikuje od ljevice. Nacionalno je relikt prošlosti na našoj političkoj sceni kako bi se „mi“ razlikovali od „njih“. U stvarnosti ne postojimo „mi“ ništa više ili manje nego „oni“.

Naša politička scena nikako da shvati kako smo, postavši punopravna članica EU, završili priču glede nacionalne države prije nego što je ona zapravo počela. Mir je uspostavljen 1998. godine mirnom reintegracijom Istočne Slavonije, da bi odmah pokrenuli postupak učlanjenja u punopravno članstvo u EU. Zakone us nam uvijek propisivali neki iz grada „B“ bez obzira da li se radi o Budimpešti, Beču, Veneciji, Beogradu ili Bruxellesu. Do se možemo pravdati kako smo u prava četiri slučaja to morali činiti, u petom slučaju smo to učinili na krajnje ponizni način. Toliko o neovisnosti i samostalnosti Lijepe naše. Međutim, ono što ustrajno nastojimo održati to je balkanski mentalitet. Umjesto da po pristupanju savezu europskih država usvojimo njihov način ponašanja i tako uredimo društvo koje se neće dijeliti na građane prvog i drugog reda, mi ustrajno ignoriramo zakone koje je donio Hrvatski Sabor. Gospodo političari to ne radi netko drugi, već to vi radite. Da bi moj stav bio utemeljen argumentima pročitajte na ovim stranicama „Zaprešić kao slučaj“. Bezakonje nije u Lijepoj našoj sporedna priča. Bezakonje u Lijepoj našoj podržano je od Premijera i Ministrice znanosti koji to ustrajno čine „grijehom propusta“. Gospodin gradonačelnik grada Zaprešića je toliko važan HDZ-u da je i ostao nedodirljiv. Toliko o borbi za suverenu i bolju Hrvatsku. Inače da podsjetim stariju generaciju i upozorim mlađe „grijeh propusta“ je standardni boljševički instrument ponašanja u prethodnom sustavu. Boljševizam, politički birokratizam, je svoju vlast temeljio na obećanju kako će sutra biti bolje što je izraz bez sadržaja, pa samim time, bez odgovornosti. Tada kao i sada politika je najveći izazov na ovim područjima jer je moguće u punom smislu riječi konzumirati staru izreku. „druže snađi se“.